



PROP DE VOSALTRES

La indulgència jubilar (II)

La setmana passada vaig oferir una primera reflexió per intentar comprendre millor la doctrina de les indulgències a partir de certes experiències que tenim en les relacions interpersonals. Avui continuem aquesta catequesi partint d'unes consideracions sobre la naturalesa del pecat i dels seus efectes.

Hem de tenir en compte que al llarg de la història de la teologia no ha hagut una única teologia del pecat. Més bé han anat succeint-se visions distintes. Quatre són les més importants: quan algú peca s'allunya de Déu en el seu cor i s'orienta vers les criatures que arriben a ocupar el lloc de Déu; el pecador menysprea Déu i, per tant, l'ofèn; el pecat suposa un incompliment de la llei de Déu i, en cert sentit, és una culpa; finalment, es pot entendre el pecat també com a enemistat amb Déu.

Si mirem el pecat des de qualsevol d'aquestes perspectives, hem de veure també que té conseqüències en aquell que l'ha comès: roman una tendència o propensió vers les criatures, que en el procés de conversió s'ha d'intentar corregir; l'ofensa implica un desig de fer mal a l'altra persona, pel que la conversió exigeix reparació per contrarestar els efectes del mal que s'ha fet; si es transgredeix la llei de Déu, s'han d'assumir les conseqüències penals que això comporta; si es vol



recuperar l'amistat amb Déu s'ha de viure un procés de purificació per poder recuperar plenament la confiança amb Ell.

Qualsevol reflexió sobre el pecat exigeix distingir entre aquest i les seues conseqüències. Una vivència plena de la conversió i de la reconciliació inclou la cancel·lació del pecat i la superació de les conseqüències que comporta. El perdó del pecat i de la pena eterna que un pecat greu implica, es dona en el sagrament de la Penitència. La superació de les conseqüències, en canvi, demana temps, esforç i, sobretot, pregària perquè no és possible sense l'ajuda de la gràcia de Déu. Aquest

procés neix d'una exigència que no és imposada des de fora, sinó que és expressió de la sinceritat del desig de conversió. En certa mesura, podem dir que té un caràcter «penal» perquè implica un esforç. Al viure aquest procés de conversió estem manifestant-li a Déu que el desig de reconciliació amb Ell és sincer.

En aquest procés de conversió el cristià no està sol. La gràcia de Déu ens sosté, ens consola en les nostres lluites i, en aquest sentit, «accelera» eixe procés perquè puguem arribar a viure plenament l'amistat amb Déu. La virtut de la penitència, per la que el cristià vol superar les conseqüències del pecat, no és únicament fruit de l'esforç humà, sinó que neix

d'un assentiment a la gràcia de Déu que inspira, sosté i acompanya les nostres obres. Aquesta virtut implica accions, gestos i signes per compensar el mal que el pecat ha fet.

Aquestes reflexions ens porten a una segona conclusió: quan travessem la Porta de la Misericòrdia estem manifestant el desig de reconciliació plena amb Déu i el desig de lluitar contra els efectes del pecat que sentim en el nostre cor.

Que el Senyor ens beneeixi amb la seua gràcia.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

«Vés, i tu fes igual»

Siguem sincers, el papa Francesc, tornant de l'illa de Lesbos amb una colla de refugiats, no solament ens interpel·la, també ens espanta.

Sabem que la fraternitat cristiana no fa distincions d'origen, races o nivell social. Sabem que una de les paràboles més citades de l'Evangeli de Lluc és la del Bon Samarità. Recordem-la. Davant la desgràcia d'un desconegut que ha quedat malferit

en un camí, el samarità en té cura, el porta a l'hostal i paga les despeses de la seva recuperació. No és casual que dos religiosos (un sacerdot i un levita) s'hagin desentès del desconegut. El samarità, jueu de lleialtat discutible, és l'únic que l'ajuda sense escatimar-hi temps, dedicació i diners. «Vés, i tu fes igual», diu Jesús per tota conclusió.

Bergoglio actualitza la paràbola del Bon Samarità i ens interpel·la. Però

també ens espanta. Voldríem acollir tota aquesta gent que fuig de guerres i desgràcies, però ens fa por quedar diluïts per les onades migratòries, ens fa por imaginar una Europa transformada per les mareas d'immigrants.

Aquestes pors, ben legítimes, pertanyen a la política. Els governants fan equilibris entre la raó humanitària i la raó d'Estat. Els estats fan equilibris, però l'amor no en pot fer. La diferèn-

cia entre el món actual i el cristianisme és molt estrident.

El nostre temps persegueix per damunt de tot el plaer, la possessió i el benestar material, en canvi el cristianisme només té un propòsit: l'amor.

Cristianisme i món actual són com aigua i oli. Crist és així de radical: «Deixa-ho tot i segueix-me.»

Antoni Puigverd

PALABRAS DE VIDA

La indulgencia jubilar (II)

La semana pasada ofrecí una primera reflexión para intentar comprender mejor la doctrina de las indulgencias a partir de ciertas experiencias que todos tenemos en las relaciones interpersonales. Hoy continuamos esta catequesis partiendo de unas consideraciones sobre la naturaleza del pecado y de sus efectos.

Debemos tener en cuenta que a lo largo de la historia de la teología no ha habido una única teología del pecado. Más bien han ido sucediéndose visiones distintas. Cuatro son las más importantes: cuando alguien peca se aleja de Dios en su corazón y se orienta hacia las criaturas que llegan a ocupar el lugar de Dios; el pecador desprecia a Dios y, por tanto, le ofende; el pecado supone un incumplimiento de la ley de Dios y, en cierto sentido, es una culpa; finalmente, se puede entender el pecado también como enemistad con Dios.

Si miramos el pecado desde cualquiera de estas perspectivas, debemos ver también que tiene consecuencias en aquel que lo ha cometido: permanece una tendencia o propensión hacia las criaturas, que en el proceso de conversión se debe intentar corregir; la ofensa implica un deseo de hacer daño a la otra persona, por lo que la conversión exige reparación para contrarrestar los efectos del daño causado; si se transgrede la ley de Dios, se deben asumir las consecuencias penales que eso comporta; si se quiere recuperar la amistad con Dios se debe vivir un proceso de purificación para poder recuperar plenamente la confianza con Él.

Cualquier reflexión sobre el pecado exige distinguir entre éste y sus consecuencias. Una vivencia plena de la conversión y de la reconciliación incluye la cancelación del pecado y la superación de las consecuencias que éste comporta. El perdón del pecado y de la pena eterna que un pecado grave implica, se da en el sacramento de la Penitencia. La superación de las consecuencias, en cambio, pide tiempo, esfuerzo y, sobre todo, plegaria porque no es posible sin la ayuda de la gracia de Dios. Este proceso nace de una exigencia que no es impuesta desde fuera, sino que es expresión de la sinceridad del deseo de conversión. En cierta medida, podemos decir que tiene un carácter «penal» porque implica un esfuerzo. Al vivir este proceso de conversión estamos manifestando a Dios que el deseo de reconciliación con Él es sincero.

En este proceso de conversión el cristiano no está solo. La gracia de Dios nos sostiene, nos consuela en nuestras luchas y, en este sentido, «acelera» ese proceso para que podamos llegar a vivir plenamente la amistad con Dios. La virtud de la penitencia, por la que el cristiano quiere superar las consecuencias del pecado, no es únicamente fruto del esfuerzo humano, sino que nace de un asentimiento a la gracia de Dios que inspira, sostiene y acompaña nuestras obras. Esta virtud implica acciones, gestos y signos para compensar el mal que el pecado ha hecho.

Estas reflexiones nos llevan a una segunda conclusión: cuando atravesamos la Puerta de la Misericordia estamos manifestando el deseo de reconciliación plena con Dios y el deseo de luchar contra los efectos del pecado que sentimos en nuestro corazón.

Que el Señor nos bendiga con su gracia.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa

Benedicció de la imatge de Sant Joan Baptista



El dissabte 5 de març de 2016, a l'església parroquial d'Horta, a les 19 h, el nostre Sr. Bisbe Enrique Benavent ha beneït la imatge de Sant Joan Baptista.

L'esdeveniment s'ha realitzat en començar l'Eucaristia de primeres vespres de diumenge.

La imatge és una obra d'art feta per l'artista valencià Octavio Llorens, el qual ha explicat el concepte de la imatge. Feta de fusta de pi de color clar, molt semblant a la pedra del temple, per integrar-la en el conjunt. Sembla sortir del mateix mur amb el braç dret alçat com si bategés.

La imatge és una ofrena a la parròquia d'una família del poble. Ens va acompanyar en l'acte Mn. Emilio Vives rector de la parròquia quan es va encarregar la imatge.

Mn. Julián Escudé

Feligresos de la Terra Alta assisteixen a *La Passió* de Cervera

El diumenge 13 de març, un grup de feligresos de les parròquies de la Terra Alta vam assistir a la representació de *La Passió* de Cervera. Va ser un dia molt intens i emotiu. Durant el matí vam veure *La Passió* i després vam compartir un dinar de germanor. Per la tarda vam visitar el conjunt històric de la ciutat i en especial la Universitat. Cap al tard vam tornar a les nostres parròquies d'origen destacant el gran dia d'harmonia.

Mn. David Arasa



LA VEU DEL PAPA FRANCESC

El nom de Déu és el Misericordiós

En la Sagrada Escriptura, el Senyor és presentat com «Déu misericordiós». Aquest és el seu nom, mitjançant ell ens revela, per dir-ho així, el seu rostre i el seu cor. Ell mateix, com ens diu el Llibre de l'Èxode, revelant-se a Moisès s'autodefineix així: «El Senyor! Déu compassiu [misericordiós] i benigne, lent per al càstig, ric en l'amor» (34,6).

El Senyor és misericordiós: aquesta paraula evoca una actitud de tendresa, com la d'una mare envers el seu fill.

Després està escrit que el Senyor és «compassiu», en el sentit que té la gràcia, que té compassió i, en la seva grandesa, s'inclina sobre el qui és feble i pobre, sempre preparat per acollir, per comprendre, per perdonar.

Aquest Déu misericordiós també es diu que és «lent per al càstig», literalment, «de respiració llarga», és a dir amb la respiració profunda de la paciència i de la capacitat de suportar.

I finalment, el Senyor es proclama «ric en l'amor (i en la fidelitat).»

Una fidelitat sense límits: aquesta és l'última paraula de la revelació de Déu a Moisès.

Aquest Déu misericordiós és fidel en la seva misericòrdia.

En aquest Jubileu de la Misericòrdia, confiïm-nos totalment a ell, i experimentem la joia de ser estimats per aquest «Déu compassiu [misericordiós] i benigne, lent per al càstig, ric en l'amor [i en la fidelitat].»

(Dimecres, 13 de gener de 2016)

Visita Pastoral a la parròquia de Campredó



Els dies 8, 9 i 13 de març el nostre Sr. Bisbe, don Enrique, ha realitzat la Visita Pastoral a la parròquia de Campredó.

El dimarts va assistir a les catequisis de precomunió i comunió compartint-les amb els xiquets i les catequistes, acabant tots junts amb una catequesi i pregària a la capella del Santíssim on tenim el gran quadre de la *Santa Cena* pintat per Joan Rebull.

Els joves de catequesi de confirmació i les seves catequistes van ser el segon grup amb el que va estar el nostre Sr. Bisbe. La tarda va acabar amb una entrevista amb l'alcalde president de l'EMD, Sr. Damià Grau, als locals parroquials.

Dimecres 9 va començar la tarda amb la visita a l'escola. Els alumnes que cursen la matèria de religió catòlica havien preparat un mural explicant l'Església i la missió del Bisbe, centrant-se en la figura del nostre Sr. Bisbe. Fruit d'aquest treball van ser

un total de 19 preguntes que els xiquets i xiquetes li van anar formulant en una trobada entretinguda i instructiva. El claustre de professors va acollir a don Enrique amb amabilitat i una llarga estona d'intercanvi d'idees, preocupacions i temes respecte a l'educació i el servei educatiu.

Acte seguit vàrem anar a visitar malalts que van agrair molt la presència i proximitat del pare i pastor de la diòcesi. Una escapada a Font de Quinto i a la Torre de Campredó va completar la jornada.

Diumenge va ser el dia de la Missa Estacional. Els xiquets de catequesi i les catequistes, el Consell de Pastoral i un bon nombre de feligresos van participar de la celebració eucarística font i cim de la nostra vida cristiana.

Han estat uns dies de trobades, canvi d'impressions, de conèixer-nos... uns dies que tots hem valorat molt positivament agraint la presència i el testimoni del nostre Sr. Bisbe.

Una nueva imagen, una misma devoción para San Bartolomé de Benicarló

El día 12 de marzo de 2016, el Sr. Obispo, D. Enrique, bendijo la imagen de Jesús Nazareno, obra del escultor Francisco Romero en la parroquia de San Bartolomé de Benicarló. Los padrinos fueron Ramón Marzá y Rosa Albiol. La Cofradía está entusiasmada con esta nueva imagen que les ha intensificado su devoción a Jesús, Redentor de la humanidad. Con anterioridad al acto, también el Sr. Obispo inauguró la brillante exposición en el salón gótico. Jesús lo ha dado todo por amor, y ahora siem-

pre queda a la espera de que cada uno de sus redimidos viva la alegría de sentirse queridos y de saber querer a todos los demás como hermanos. Después de dos años sin la imagen del Nazareno, ahora se sienten entusiasmados con esta nueva enseña de Jesús, ansioso por llegar al Calvario y culminar la voluntad de salvación de su Padre Misericordioso y así, todos fuéramos felices, como nuevos hijos de Dios y hermanos entre todos los hombres.

Manuel Ferrer



AGENDA

- ▀ **Dies 9 i 11**, Tortosa, Parròquia de Sant Blai, Visita Pastoral.
- ▀ **Del 9 al 13**, Jesús, Visita Pastoral.
- ▀ **Divendres 13**, Gandesa, a les 20 h, Confirmacions.
- ▀ **Dissabte 14**, Catedral, a les 18 h, Jubileu dels Moviments Laicals i Agrupacions de Confraries.
- ▀ **Diumenge 15**, Perelló, a les 12.30 h, Confirmacions. / Catedral, a les 17.30 h, Confirmació d'Adults.



LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

9. □ Dilluns (lit. hores: 3a setmana) [Fets 19,1-8 / Sl 67 / Jo 16, 29-33]. Sant Gregori de Berrueza, bisbe; santa Caterina de Bolonya, vg.; santa Casilda, vg.; sant Nicolau Albergato, bisbe.

10. □ Dimarts [Fets 20,17-27 / Sl 67 / Jo 17,1-11a]. Sant Joan d'Àvila (1499-1569), prev., apòstol d'Andalusia i patró del clergat secular espanyol; sant Antoni de Florència, bisbe; santa Beatriu, vg.; beat Enric Rebuschini, prev.; beat Damià de Molokai, prev.

11. □ Dimecres [Fets 20,28-38 / Sl 67 / Jo 17,11b-19]. Sant Anastasi (s. III-IV), mr. a Badalona, fill i patró de Lleida; sant Ponç (o Poni), bisbe, patró dels herbolaris; sant Eudald, mr. venerat a Ripoll (978);

santa Felisa, mr.; beat Domènec Iturrate, prev. trinitari basc.

12. □ Dijous [Fets 22,30;23,6-11 / Sl 15 / Jo 17,20-26]. Sants Nereu i Aquileu (s. III-IV), soldats a Roma, mrs.; sant Pancraç (s. III-IV), mr. romà; sant Domènec de La Calzada (Rioja), patró dels enginyers de camins, canals i ports; beat Francesc de Siena, prev. servita.

13. □ Divendres [Fets 25,13-21 / Sl 102 / Jo 21,15-19]. Mare de Déu de Fàtima (Portugal); sant Pere Regalat, rel. franciscà; sant Muç o Muci, prev. i mr.; sant Miquel de Garikoitz (†1863), prev. basc, fund. cong. del Sagrat Cor de Bètharam; santa Maria-Dominica Mazzarello, vg., fund. Salesianes (FMA 1872); sant Andreu Huberto Fournet, prev.

14. ■ Dissabte [Fets 1,15-17. 20-26 / Sl 112 / Jo 15,9-17]. Sant Maties o Macià, apòstol afegit (Fets 1,15-26); santa Gemma Galgani, verge seglar; sant Pasqual I, papa; la Mare de Déu dels Desemparats, patrona de València i la seva regió.

15. □ Diumenge vinent, Pentecosta [Fets 2,1-11 / Sl 103 / 1C 12,3b-7.12-13 / Jo 20,19-23]. Sant Isidre (s. XI-XII), llaurador, de Madrid, casat amb Maria de la Cabeza, patró de la pagesia; sant Torquat, bisbe de Guadix i màrtir; santa Joana de l'Estonnac, religiosa viuda, fundadora de la Companyia de Maria, de Bordeus (ODN 1607); sant Eufrasi, bisbe i màrtir.

L'Ascensió del Senyor

COMENTARI

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols

(Ac 1,1-11)

En la primera part del meu llibre, Teòfil, he parlat de tot el que Jesús va fer i ensenyar, des del principi fins al dia que fou endut al cel, després de confiar, en virtut de l'Esperit Sant, la seva missió als apòstols que ell havia elegit. Després de la passió, se'ls presentà viu, i ho comprovaren de moltes maneres, ja que durant quaranta dies se'ls aparegué, i els parlava del regne de Déu. Estant reunit amb ells, els manà que no s'allunyessin de Jerusalem i els digué: «Espereu aquí la promesa del Pare que va sentir dels meus llavis quan us deia que Joan havia batejat només amb aigua; vosaltres, d'aquí a pocs dies, sereu batejats amb l'Esperit Sant.» Els qui es trobaven reunits li preguntaven: «Senyor, és ara que restablireu la reialesa d'Israel?» Ell els contestà: «No és cosa vostra de saber quins temps i quines dates ha fixat l'autoritat del Pare, però quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samària i fins als límits més llunyans de la terra.» Quan hagué dit això s'enlairà davant d'ells, i un núvol se l'endugué, i el perderen de vista. Encara s'estaven mirant al cel com ell se n'anava, quan es presentaren dos homes vestits de blanc, que els digueren: «Homes de Galilea, per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel.»

▶ Salm responsorial (46)

R. Déu puja enmig d'aclamacions, al so dels corns puja el Senyor.

Aplaudiu, pobles de tot el món, / aclameu Déu amb entusiasme. / El Senyor és l'Altíssim, el terrible, / Rei de reis a tot el món. R.

Déu puja enmig d'aclamacions, / al so dels corns puja el Senyor. / Canteu a Déu, canteu-li, / canteu al nostre rei. R.

Que és rei de tot el món, / canteu a Déu un himne. / Déu regna sobre les nacions, / Déu seu al tron sagrat. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 1,17-23)

Germans, demano al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell; li demano també que il·lumini la mirada interior del vostre cor perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades l'heretat que ell us dona entre els sants. Que conegueu també la grandesa imensa del poder que obra en vosaltres, els creients, vull dir l'eficàcia de la seva força i de la seva sobirania amb què obrà quan ressuscità el Crist d'entre els morts, i el féu seure a la seva dreta dalt el cel, per damunt de tots els governants i dels qui tenen autoritat, poder o senyoria, per damunt de tots els títols que es poden donar en el nostre món i en l'altre. Tot ho ha posat sota els seus peus, i a ell l'ha fet cap de tot i l'ha donat a l'Església, que és el seu cos i el seu complement, ell que té en totes les coses la seva plenitud.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

(Lc 24,46-53)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Així ho diuen les Escriptures: El Messies havia de patir i de ressuscitar el tercer dia, i calia predicar en nom d'ell a tots els pobles, començant per Jerusalem, la conversió i el perdó dels pecats. Vosaltres en sou testimonis. Ara, jo us enviaré el do que el Pare ha promès, i vindrà sobre vosaltres; no us mogueu de la ciutat fins que haureu estat revestits del poder que us vindrà de dalt.» Després se'ls endugué fora, fins a prop de Bet-Hània, alçà les mans i els beneí. Mentre els beneïa, s'allunyà d'ells portant amunt cap al cel; ells es prosternaren adorant-lo. Després, plens d'una alegria immensa, se'n tornaren a Jerusalem. I continuament eren al temple donant gràcies a Déu.

▶ Lectura del libro de los Hechos de los Apóstoles

(He 1,1-11)

En mi primer libro, querido Teófilo, escribí de todo lo que Jesús fue haciendo y enseñando hasta el día en que dio instrucciones a los apóstoles, que había escogido, movido por el Espíritu Santo, y ascendió al cielo. Se les presentó después de su pasión, dándoles numerosas pruebas de que estaba vivo, y apareciéndoseles durante cuarenta días, les habló del reino de Dios. Una vez que comían juntos, les recomendó: «No os alejéis de Jerusalén; aguardad que se cumpla la promesa de mi Padre, de la que yo os he hablado. Juan bautizó con agua, dentro de pocos días vosotros seréis bautizados con Espíritu Santo.» Ellos lo rodearon preguntándole: «Señor, ¿es ahora cuando vas a restaurar el reino de Israel?» Jesús contestó: «No os toca a vosotros conocer los tiempos y las fechas que el Padre ha establecido con su autoridad. Cuando el Espíritu Santo descienda sobre vosotros, recibiréis fuerza para ser mis testigos en Jerusalén, en toda Judea, en Samaria y hasta los confines del mundo.»

Dicho esto, lo vieron levantarse, hasta que una nube se lo quitó de la vista. Mientras miraban fijos al cielo, viéndolo irse, se les presentaron dos hombres vestidos de blanco, que les dijeron: «Galileos, ¿qué hacéis ahí plantados mirando al cielo? El mismo Jesús que os ha dejado para subir al cielo volverá como le habéis visto marcharse.»

▶ Salmo responsorial (46)

R. Dios asciende entre aclamaciones; el Señor, al son de trompetas.

Pueblos todos, batid palmas, / aclamad a Dios con gritos de júbilo; / porque el Señor es sublime y terrible, / emperador de toda la tierra. R.

Dios asciende entre aclamaciones; / el Señor, al son de trompetas; / tocad para Dios, tocad, / tocad para nuestro Rey, tocad. R.

Porque Dios es el rey del mundo; / tocad con maestría. / Dios reina sobre las naciones, / Dios se sienta en su trono sagrado. R.

▶ Lectura de la carta de san Pablo a los Efesios (Ef 1,17-23)

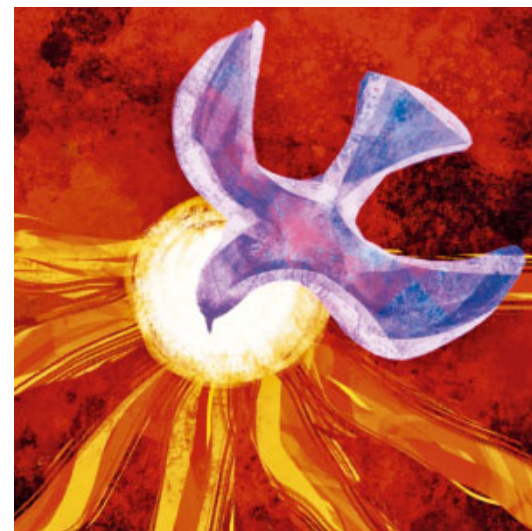
Hermanos que el Dios de nuestro Señor Jesucristo, el Padre de la gloria, os conceda espíritu de sabiduría que os revele un conocimiento profundo de él; que ilumine los ojos de vuestro corazón, para que conozcáis cuál es la esperanza de su llamada, cuál la riqueza de la gloria de su herencia otorgada a su pueblo y cuál la excelsa grandeza de su poder para con nosotros, los creyentes, según la fuerza de su poderosa virtud, la que ejerció en Cristo resucitándolo de entre los muertos, sentándolo a su derecha en los cielos por encima de todo principado, potestad, autoridad, señorío y de todo lo que hay en este mundo y en el venidero; todo lo sometió bajo sus pies y a él lo constituyó cabeza de la Iglesia por encima de todas las cosas; la Iglesia es su cuerpo, la plenitud de todo lo que existe.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas

(Lc 24,46-53)

En aquel tiempo dijo Jesús a sus discípulos: «Estaba escrito que el Mesías tenía que sufrir y resucitar de entre los muertos al tercer día, y que hay que predicar en su nombre el arrepentimiento y el perdón de los pecados a todas las naciones, comenzando por Jerusalén. Vosotros sois testigos de estas cosas. Sabed que voy a enviar lo que os ha prometido mi Padre. Por vuestra parte quedaos en la ciudad hasta que seáis revestidos de la fuerza de lo alto». Los sacó hasta cerca de Betania. Levantó las manos y los bendijo. Y mientras los bendecía, se separó de ellos y subió al cielo. Ellos lo adoraron y se volvieron a Jerusalén llenos de alegría. Estaban continuamente en el templo bendiciendo a Dios.

D'aquí a pocs dies sereu batejats amb l'Esperit Sant



Després del Ministeri públic i quan als Apòstols se'ls ha aparegut durant quaranta dies donant-los proves que era viu, ara li pregunten: *Senyor, restablireu ara la reialesa d'Israel?* Davant pregunta tan descoratjadora, Jesús respon: *Quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem i fins als límits més llunyans de la terra.*

Jerusalem és la primera etapa del testimoniatge. Per això cal *no allunyar-se de Jerusalem* i no abandonar la Comunitat; *esperar la Promesa* amb esperança filial en el Pare-Déu; i acollir el do diví amb què *sereu revestits del poder de Dalt.*

Heb dedica la part central a presentar Crist com perfecte i consagrat *Gran Sacerdot* mitjançant el culte nou del sacrifici del seu propi cos *ofert una sola vegada com a víctima per abolir el pecat.* Per això *la sang de Jesús ens permet d'entrar confiantment al lloc santíssim.* Perquè Jesús *va prendre damunt seu els pecats de tots*, fent realitat l'estil del Servent del Senyor d'Is 53,12.

Així ha inaugurat l'entrada obrint-nos un camí nou i viu.

En conseqüència *presentem-nos-hi amb tota la fe d'un cor que no enganya i mantinguem ferma l'esperança que ens dona la fe que professem:* Déu compleix fidelment.

El Ressuscitat, que *obre als deixebles el cor per comprendre les Escriptures* (v. 45), els recorda: *«El Messies havia de patir i ressuscitar al tercer dia; i calia predicar en nom d'Ell a tots els pobles la conversió i el perdó dels pecats.»*

El projecte salvador de Déu reclama l'obra de Jesús (*patir i ressuscitar*) i també l'acció dels seus deixebles (*predicar la conversió i el perdó*).

La missió realment divina de ser testimonis engrescadors del Ressuscitat necessita força divina. Per això Jesús els promet:

«Jo us enviaré el do que el Pare ha promès», sense el qual l'objectiu seria mera utopia.

Als deixebles de Crist, d'ahir i d'avui, què els cal fer? *No moure's de la Ciutat* i no abandonar la Comunitat, *fins que haureu estat revestits del poder que us vindrà de Dalt.*

El poder transformador de l'Esperit Sant, quan és acollit de cor per la Comunitat com a do de Déu, fa dels seus membres *testimonis* fidels del Ressuscitat.

Mn. José Luis Arín